Παλαιοημερολογίτες (Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Απριλίου, 2007

Ένα άλλο θέμα που απασχόλησε τον Γέροντα, ήταν το θέμα του ημερολογίου. Πονούσε για το χωρισμό και προσευχόταν. Λυπόταν για τις παρατάξεις των παλαιοημερολογιτών που είναι ξεκομμένες σαν τα κλήματα από την Άμπελο, και δεν έχουν κοινωνία με τα Ορθόδοξα Πατριαρχεία και τις κατά τόπους αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες. Μερικές τέτοιες ενορίες στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη ενώθηκαν καθ' υπόδειξή του με την Εκκλησία κρατώντας το παλαιό ημερολόγιο.
Έλεγε, λοιπόν ο Γέροντας: «Καλό ήταν να μην υπήρχε αυτή η εορτολογική διαφορά, αλλά δεν είναι θέμα πίστεως». Στις ενστάσεις ότι το νέο ημερολόγιο το έκανε Πάπας, απαντούσε: «Το νέο ημερολόγιο το έκανε Πάπας και το παλιό ειδωλολάτρης», εννοώντας τον Ιούλιο Καίσαρα. Για να φανεί καλύτερα η τοποθέτηση του Γέροντα στο θέμα του ημερολογίου, παρατίθεται στη συνέχεια μια σχετική μαρτυρία:

Ορθόδοξος Έλληνας με την οικογένειά του ζούσε χρόνια στην Αμερική. Είχε όμως σοβαρό πρόβλημα. Ο ίδιος ήταν ζηλωτής (παλαιοημερολογίτης), ενώ η γυναίκα και τα παιδιά του ήταν με το νέο ημερολόγιο. «Δεν μπορούσαμε να γιορτάσουμε μια γιορτή σαν οικογένεια μαζί», έλεγε. «Αυτοί είχαν Χριστούγεννα, εγώ του Αγίου Σπυρίδωνος. Εγώ Χριστούγεννα, αυτοί του Αϊ-Γιαννιού. Και αυτό ήταν το λιγότερο. Το χειρότερο ήταν το να ξέρεις, όπως μας δίδασκαν, ότι οι νεοημερολογίτες είναι αιρετικοί και θα κολασθούν. Μικρό πράγμα είναι να ακούς συνέχεια ότι η γυναίκα σου και τα παιδιά σου πρόδωσαν την πίστη τους, πήγαν με τον Πάπα, τα μυστήριά τους δεν έχουν χάρη, κ.ά.π. Ώρες συζητούσαμε με τη γυναίκα μου, αλλά άκρη δε βρίσκαμε. Για να πω την αλήθεια, κάτι δε μου άρεσε και στους παλαιοημερολογίτες. Ιδίως όταν έρχονταν κάποιοι δεσποτάδες και μας μιλούσαν. Δε μιλούσαν με αγάπη και με πόνο για τους πλανεμένους (όπως τους θεωρούσαν) νεοημερολογίτες. Αλλά θαρρείς πως είχαν ένα μίσος και χαίρονταν, όταν έλεγαν ότι θα κολασθούν. Ήταν πολύ φανατικοί. Όταν τελείωνε η ομιλία τους, ένιωθα μέσα μου μια ταραχή. Έχανα την ειρήνη μου. Όμως, ούτε σκέψη να φύγω από την παράδοσή μας. Πήγαινα να σκάσω. Σίγουρα θα πάθαινα κάτι από τη στενοχώρια. Σ' ένα ταξίδι μου στην Ελλάδα, είπα τον προβληματισμό μου στον ξάδερφό μου Γιάννη. Εκείνος μου μίλησε για κάποιον γέροντα Παΐσιο. Αποφασίσαμε να πάμε στο Άγιον Όρος, για να τον συναντήσω. Φθάσαμε στην «Παναγούδα». Ο Γέροντας μας κέρασε με γελαστό πρόσωπο και με έβαλε να καθήσω δίπλα του. Τα είχα χαμένα. Ένιωθα, όπως μου συμπεριφερόταν, σα να με γνώριζε από καιρό, σα να ήξερε τα πάντα για μένα. «Πώς τα πας με τ' αυτοκίνητα εκεί στην

Αμερική;» Ήταν η πρώτη κουβέντα του. Σάστισα. Ξέχασα να αναφέρω πως η δουλειά μου ήταν στους χώρους σταθμεύσεως αυτοκινήτων, και φυσικά όλο με αυτοκίνητα ασχολούμουν.
«Καλά τα πάω», ήταν το μόνο που μπόρεσα να ψελλίσω, κοιτώντας σα χαμένος το Γέροντα. «Πόσες Εκκλησίες έχετε εκεί που μένεις»; «Τέσσερις», απάντησα και δεύτερο κύμα έκπληξης με κατέλαβε. «Με το παλιό ή με το νέο»; Ήρθε ο τρίτος κεραυνός, που όμως, αντί να μεγαλώσει τη σαστιμάρα μου, κάπως με εξοικείωσε, με ...προσγείωσε, θα έλεγα, με το χάρισμα του Γέροντα. «Δυο με το παλιό και δυο με το νέο», του αποκρίθηκα. «Εσύ πού πας»; «Εγώ με το παλιό και η γυναίκα μου με το νέο», απάντησα. «Κοίτα. Να πας κι εσύ εκεί που πηγαίνει και η γυναίκα σου», μου είπε με μια αυθεντικότητα, και ετοιμαζόταν να μου δώσει εξηγήσεις. Αλλά για μένα το θέμα είχε τελειώσει. Δε χρειαζόμουν εξηγήσεις και επιχειρήματα. Κάτι το ανεξήγητο συνέβη μέσα μου, κάτι το θεϊκό. Ένα βάρος έφυγε και τινάχτηκε μακριά μου. Όλα τα επιχειρήματα και όλες οι απειλές και οι αφορισμοί για τους νεοημερολογίτες, που χρόνια άκουγα, εξανεμίστηκαν. Ένιωθα τη χάρη του Θεού που μέσω του Αγίου του δρούσε επάνω μου και με πλημμύριζε με μια ειρήνη που χρόνια αναζητούσα. Η κατάσταση που ζούσα θα εκδηλώθηκε στο πρόσωπό του...
Εκείνο που θυμάμαι είναι ότι αυτό μάλλον έκανε τον Γέροντα να σταματήσει για λίγο. Αλλά έπειτα συνέχισε με μερικές εξηγήσεις. Ίσως για να τις λέω σε άλλους. Ίσως και για να τις χρησιμοποιήσω για τον εαυτό μου σε καιρό πειρασμού, όταν θα περνούσε εκείνη η ουράνια κατάσταση.
«Και εμείς βέβαια εδώ στο Άγιον Όρος με το παλιό πάμε. Αλλά είναι άλλη περίπτωση. Είμαστε ενωμένοι με την Εκκλησία, με όλα τα Πατριαρχεία, και μ' αυτά που έχουν το νέο ημερολόγιο και μ' αυτά που έχουν το παλιό ημερολόγιο. Αναγνωρίζομε τα μυστήριά τους και αυτοί τα δικά μας. Οι ιερείς τους συλλειτουργούν με τους ιερείς μας. Ενώ αυτοί οι καημένοι ξεκόπηκαν. Οι περισσότεροι και ευλάβεια έχουν και ακρίβεια και αγωνιστικότητα και ζήλο Θεού. Μόνο που είναι αδιάκριτος, «οι κατ' επίγνωσιν». Άλλοι από απλότητα, άλλοι από αμάθεια, άλλοι από εγωισμό, παρασύρθηκαν. Θεώρησαν τις 13 μέρες θέμα δογματικό και όλους εμάς πλανεμένους, και έφυγαν από την Εκκλησία. Δεν έχουν κοινωνία ούτε με τα Πατριαρχεία και τις Εκκλησίες που πάνε με το νέο, αλλά ούτε και με τα Πατριαρχεία και τις Εκκλησίες που πάνε με το παλιό, γιατί δήθεν μολύνθηκαν από την επικοινωνία με τους νεοημερολογίτες. Και όχι μόνον αυτό. Και αυτοί οι λίγοι που έμειναν, έγιναν, δεν ξέρω και εγώ, πόσα κομμάτια. Και όλο και κομματιάζονται και αλληλοαναθεματίζονται και αλληλοαφορίζονται και αλληλοκαθαιρούνται. Δεν ξέρεις πόσο έχω πονέσει και πόσο έχω προσευχηθεί γι' αυτό το θέμα. Χρειάζεται να τους αγαπάμε και να τους πονάμε και όχι να τους κατακρίνουμε, και πιο πολύ να προσευχόμαστε γι' αυτούς να τους φωτίσει ο Θεός, και αν τύχει καμιά φορά και μας ζητήσει κανείς με καλή διάθεση βοήθεια, να λέμε καμιά κουβέντα».
Πέρασαν πάνω από πέντε χρόνια από την κοίμηση του Γέροντα. Ο κ. Χ. ήλθε στην «Παναγούδα» να ευχαριστήσει τον Γέροντα, γιατί έκτοτε βρήκε την πνευματική, αλλά και την οικογενειακή του σωτηρία και με δάκρυα στα μάτια διηγήθηκε τα

ανωτέρω.
Με την αγάπη, την προσευχή και την διάκρισή του, γνώριζε πότε να μιλά, πώς να ενεργεί και να βοηθά αθόρυβα τη μητέρα Εκκλησία, αποφεύγοντας τα άκρα και θεραπεύοντας πληγές που ταλαιπωρούν το σώμα της Εκκλησίας και σκανδαλίζουν τους πιστούς.

(Από το βιβλίο «**Βίος γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου**», **Ιερομονάχου π. Ισαάκ**, σελ. 691 - 696).

(Πηγή ηλ. κειμένου: "ΑΠΟΣΤΟΛΗ")